

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Uitgifte

Repertoriumnummer
2017/ 1839
Datum van uitspraak
12 juli 2017
Rolnummer
2016/AB/520

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000897782-0001-0011-01-01-1

OCMW - opvang asielzoekers W.12.1.2007
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 8°, Ger. W.)

FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR DE OPVANG VAN ASIELZOEKERS, met zetel te 1000
BRUSSEL, Kartuizersstraat 21, appellante, vertegenwoordigd door mr. WATTECAMPS loco
mr. DÉTHEUX Alain, advocaat te 1050 BRUSSEL, Mailstraat 13,

tegen

1. D

2. N, beiden handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen K, B, R
E, A,
geïntimeerden, vertegenwoordigd door mr. MOSKOFIDIS Telly, advocaat te 3600 GENK,
Rootenstraat 21 bus 20

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op
tegenspraak op 21 april 2016 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel,
15e kamer (A.R. 15/3439/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 27 mei 2016,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 9 juni
2017 door waarnemend advocaat-generaal N. Van den Brande,
- de voorgelegde stukken.

*

PAGE 01-00000897782-0002-0011-01-01-4

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 11 mei 2017, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer D en zijn echtgenote mevrouw N (verder de familie D) hebben op 30 december 2010, samen met hun vier minderjarige kinderen, politiek asiel aangevraagd in België. Deze aanvraag werd geweigerd op 31 augustus 2011. Een nieuwe aanvraag werd ingediend op 19 december 2011, die echter reeds geweigerd werd op 18 januari 2012. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Op 25 november 2011 heeft de familie D een eerste aanvraag ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de vreemdelingenwet). Deze aanvraag strekt ertoe een verblijfsstatuut te verkrijgen op basis van de medische onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst. Deze aanvraag werd afgewezen. Sindsdien heeft de familie D nog 10 aanvragen ingediend op grond van dezelfde bepaling, die echter steeds op korte termijn werden afgewezen.

2.

Na de weigering van hun asielaanvraag heeft de familie D verder kunnen verblijven in diverse opvangcentra van Fedasil. Intussen werd de familie uitgebreid met een vijfde kind op 1 mei 2013 en een zesde op 13 juni 2016.

Het verder verblijf in het in de opvangcentra is mogelijk ingevolge de toepassing van artikel 7 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. Op basis van art. 7 § 2, 6° van de wet kan een verlenging bekomen worden op basis van medische stukken, (en op voorwaarde dat een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 werd ingediend) die aantonen dat de betrokkene(n) zich in de onmogelijkheid bevindt om de opvangstructuur te verlaten. Overeenkomstig artikel 7 § 3 kan Fedasil van de voorwaarden van de wet, zoals opgesomd in § 2, afwijken in bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid.

De beslissingen die geleid hebben tot een verdere opvang van de familie D. in het opvangcentrum worden niet voorgelegd. Uit de aanhaling van deze beslissingen in de besluiten van de familie D. - aanhaling die niet betwist worden - kan afgeleid worden dat op 3 september 2014 een verlenging van het verblijf werd toegekend op grond van artikel 7 § 3. De verlenging werd toegestaan tot 31 december 2014. Een nieuwe verlenging werd toegestaan, op basis van een beslissing waarvan de datum niets vermeld werd, tot 30 juni 2015. Zij steunde op artikel 7 § 2, 6° van de wet. Op 10 juli 2015 werd nogmaals op dezelfde basis een verlenging toegekend ditmaal tot 7 oktober 2015. Er werd telkens aahvaard dat de familie D. zich in de medische onmogelijkheid bevonden om het opvangcentrum te verlaten.

3.

Op 8 oktober 2015 heeft, na een nieuwe aanvraag, Fedasil echter beslist geen verdere verlenging meer toe te staan. Het agentschap verwees daarbij naar het advies van de arts, verbonden aan het agentschap, waaruit bleek dat de familie D. (in het bijzonder mevrouw N.) zich niet meer in een medische onmogelijkheid bevond om de opvangstructuur te verlaten.

Bij verzoekschrift van 20 november 2015 heeft de familie D. deze beslissing betwist voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 21 april 2016, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 28 april 2016, heeft de arbeidsrechtbank de vordering als volgt gegrond verklaard. De bestreden beslissing werd vernietigd en een verlenging van de materiële hulp omwille van medische redenen werd toegekend voor de periode van 8 oktober 2015 tot en met 30 juni 2016. In verband met deze termijn preciseerde de arbeidsrechtbank dat deze werd toegekend om de familie D. in staat te stellen alternatieven te overwegen voor het systematisch aanvragen van een verlenging van de materiële hulp. Dit vonnis was uitvoerbaar bij voorraad, en werd ook uitgevoerd door Fedasil.

Bij verzoekschrift van 27 mei 2016 heeft Fedasil hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

De familie D. stelt een incidenteel beroep in zoverre de eerste rechter de verplichting tot opvang beperkt heeft tot 30 juni 2016. Zij vraagt de verlenging van de opvang voor onbepaalde duur op straffe van een dwangsom.

4.

Uit de voor het hof neergelegde stukken en verstrekt informatie blijkt dat, op basis van een aanvraag van 13 augustus 2016, Fedasil op 24 augustus 2016 een nieuwe verlenging van de opvang toegekend heeft op basis van medische redenen en dit tot 8 november 2016. Nadien werd echter de verdere verlenging van de opvang gewelgerd. Deze beslissing ligt niet voor. De familie D. heeft aan het hof meegedeeld dat zij tegen deze beslissing een beroep hebben ingesteld bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel.

Daaruit volgt dat de betwisting, waarover het hof gevat is, betrekking heeft op de periode van 8 oktober 2015 tot en met 13 augustus 2016.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is ingesteld met inachtneming van de wettelijke vormvereisten en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk.

Het Incidenteel beroep is eveneens ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

Fedasil stelt in hoofddorde dat zij de wettelijke bepalingen moet toepassen, waarbij moet onderzocht worden, niet of de familie D kan terugkeren naar hun land van herkomst, maar enkel of zij zich bevindt in een medische situatie die het hen niet toelaat om de opvangstructuur, waarin ze verblijven, te verlaten. Fedasil heeft zich daarbij gesteund op het advies van de door haar aangestelde arts. Zij is van oordeel dat zij door dit advies gebonden is. Op die basis was, in tegenstelling met wat de eerste rechter aanvaardde, de beslissing wel degelijk voldoende gemotiveerd. Het ging immers om een gebonden bevoegdheid en in dat geval is de motiveringsplicht beperkter.

In ondergeschikte orde stelt Fedasil dat de familie D geen bewijs kan voorleggen van de medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. Bovendien legt zij niet het bewijs voor dat een verzoek om machtiging tot verblijf voorlag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vereist door artikel 7 § 2, 6° van de wet van 12 januari 2007.

Fedasil wijst er ook op dat, zoals de eerste rechter ook reeds aangenomen had, de familie D over alternatieven beschikken voor een verblijf. Het gezin telt immers verschillende minderjarige kinderen en kan bijgevolg, in toepassing van artikel 57 § 2 van de wet van 8 juli 1976 op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, laten vaststellen dat zij in de onmogelijkheid is in het onderhoud van de kinderen te voorzien. Na deze vaststelling kan zij dan, overeenkomstig de procedure voorzien in een Koninklijk Besluit van 24 juni 2004, via het ocmw een aanvraag in te dienen tot een verblijf in een opvangcentrum, zoals voorzien door artikel 60 van de wet van 12 januari 2007.

2.

De familie D vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Zij argumenteert uitgebreid waarom de bestreden beslissing van 7 oktober 2015 niet beantwoordt aan de wettelijke vereisten inzake motivering van bestuurshandelingen. Zij verwijst verder naar de verslagen van de behandelende psychiater van mevrouw N die de diagnose heeft

gesteld van een ernstig posttraumatisch stresssyndroom met een verandering van persoonlijkheid, evoluerend naar een psychiatrisch gedrag. Dit syndroom volgt op wat zij heeft meegemaakt in haar thuisland. De angst om terug te keren is doorslaggevend.

3.

Overeenkomstig artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 van de opvangwet wordt aan de personen die een asielaanvraag hebben ingediend een materiële hulp toegekend in een opvangcentrum vanaf de indiening van de asielaanvraag. Het recht op opvang is van kracht gedurende de hele asielprocedure. In het geval dat echter na afloop van de asielprocedure een negatieve beslissing genomen wordt, eindigt de materiële hulp wanneer de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals die betekend werd, verstreken is.

Artikel 7 van dezelfde wet voorziet echter een aantal hypotheses waarin het recht op opvang kan verlengd worden. Van belang in huidige betwisting zijn de mogelijkheden voorzien in artikel 7, § 2, 6° en art. 7, § 3 van de wet. Deze artikelen bepalen:

“§ 2. Het recht op materiële hulp kan verlengd worden, op met redenen omklede beslissing van het agentschap, wanneer de vreemdeling die verblijft in een opvangstructuur zich in een van de volgende situaties bevindt en hiertoe een aanvraag indient:

*“...
6 ° de vreemdeling van wie de asielprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief afgesloten zijn, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, en die om gestaafde medische redenen en steunend op een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980, zich in de onmogelijkheid bevindt om de opvangstructuur waar hij verblijft, te verlaten. In de in het eerste lid, 6°, beoogde hypothese moet de vreemdeling met een getuigschrift van een geneesheer dat ter ondersteuning van zijn aanvraag werd ingediend, staven dat hij zich bevindt in deze situatie van medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. Als het dit vereist acht, vraagt het Agentschap bijkomend medisch advies. Het Agentschap voert periodiek een controle uit van het voortbestaan van het motief van medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer deze controle aantoont dat de medische onmogelijkheid niet langer bestaat, en, in ieder geval, op het ogenblik van de betekening van de beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf. De in huidige paragraaf beoogde aanvragen moeten, op straffe van onontvankelijkheid, worden ingediend alvorens de in artikel 6, § 1, derde lid, beoogde termijn verstrijkt. Zolang het Agentschap de in het eerste lid beoogde met redenen omklede beslissing niet betekend heeft aan de vreemdeling, die op basis van huidige paragraaf een aanvraag indiende, wordt het recht op de materiële hulp voorlopig verlengd.*

““““

§ 3. In bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid

kan het Agentschap afwijken van de voorwaarden die door huidige bepaling gesteld worden."

4.

Overeenkomstig art. 2 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient iedere bestuurshandeling in de zin van art. 1 van de wet uitdrukkelijk gemotiveerd te worden. Overeenkomstig art. 3 van dezelfde wet moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en moet zij afdoende zijn.

Een beslissing is voldoende gemotiveerd in de zin van de vermelde wettelijke bepalingen wanneer zij de betrokkene toelaat, op basis van de enkele lectuur van de beslissing te begrijpen waarom de beslissing getroffen is en te beoordelen of er elementen zijn om deze beslissing te betwisten voor de arbeidsrechtbank.

Terecht heeft de eerste rechter beslist dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereiste van een voldoende feitelijke motivering. De enkele vermelding dat de beslissing genomen werd op basis van een negatief advies van de behandelend arts, dat niet bijgevoegd werd, was onvoldoende om de familie D toe te laten de redenen van de beslissing te begrijpen, dit des te meer omdat in de voorafgaande periode de arts van Fedasil tot driemaal toe aanvaard had dat dat er een medische onmogelijkheid was om het opvangcentrum te verlaten.

De stelling van Fedasil dat het verplicht is het advies van de aangezochte geneesheer te volgen, en dat het derhalve gaat om een gebonden bevoegdheid, waarvoor de motiveringsplicht lager ligt, kan niet gevolgd worden. Dat Fedasil gebonden is door het advies van de door haar aangestelde arts blijkt niet uit de wettelijke bepalingen. Bovendien, indien Fedasil, zoals het stelt, het advies van de geneesheer waarop beroep gedaan wordt moet volgen, dan neemt dit niet weg dat de beslissing in zijn geheel een beslissing is van Fedasil en dat de afdoende motivering dan moet blijken uit het "onderliggend" medisch advies. Indien de geneesheer, verbonden aan Fedasil, van oordeel is dat zijn beroepsgeheim hem niet toelaat dit medisch advies over te maken aan de administratieve diensten van Fedasil, dan kan het medisch advies onder gesloten omslag gevoegd worden bij de administratieve beslissing. Dit is ook de werkwijze van de Dienst voor Vreemdelingenzaken. Het is dan in feite het medisch advies waarvan nagegaan wordt, of het voldoende gemotiveerd is.

5.

Het is juist, zoals Fedasil stelt, dat indien de rechter vaststelt dat een beslissing nietig is wegens de schending van de formele motiveringsplicht, hij, na de beslissing vernietigd te hebben zich in de plaats dient te stellen van de administratieve overheid en het subjectieve recht, dat het feitelijk voorwerp uitmaakt van de vordering, slechts kan erkennen wanneer aan alle wettelijke voorwaarden voldaan is.

6.

De verschillende aanvragen tot verlenging van de opvang van het gezin in een opvangcentrum steunen op de psychische toestand van mevrouw N . Deze aanvragen worden steeds gesteund op gelijklopende medische attesten van de behandelende psychiater. Deze attesten zijn inhoudelijk gelijklopend met de attesten die aangewend werden om een regularisatie van het verblijf van het gezin te bekomen op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Dit laatste artikel bepaalt: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De verschillende aanvragen gesteund op artikel 9ter werden telkens geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Blijkbaar werd tegen geen enkele van deze beslissingen (die niet worden voorgelegd) een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daaruit moet afgeleid worden dat, na lezing van het advies van de geneesheer ambtenaar, verbonden aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de familie geen mogelijkheid zag om deze beslissing te betwisten. Zij heeft aldus impliciet aanvaard dat de ziekte van mevrouw N geen reëel risico inhield voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling voorhanden was in hun land van herkomst.

Telkens werd wel opnieuw een aanvraag ingediend, waarbij dient aangenomen te worden dat deze aanvraag voornamelijk tot doel had om binnen de toepassingsvoorwaarden te vallen van artikel 7 § 2, 6° van de wet van 12 januari 2007.

7.

De voorwaarden om een regularisatie te bekomen op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de voorwaarden om een verlenging van het verblijf te bekomen in het opvangcentrum na afloop van de asielprocedure, zijn niet gelijklopend. Om de verlenging te bekomen van het verblijf in een opvangcentrum moeten de aanvragers met een bijzonder medisch attest aantonen dat zij niet in de mogelijkheid zijn om het opvangcentrum te verlaten. In de regel kan er daarbij vanuit gegaan worden dat, indien vaststaat dat de betrokkenen niet aan de voorwaarden voldoen om een regularisatie te bekomen op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en zij dus kunnen terugkeren naar een land van herkomst, zij moeilijk zullen kunnen aantonen dat zij in de onmogelijkheid zijn om het opvangcentrum te verlaten.

Overeenkomstig artikel 57 § 2 van de wet van 8 juli 1976 op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn hebben verder ook de vreemdelingen die illegaal op het

grondgebied verblijven recht op de dringende medische hulpverlening. Volgens art 1 van het Koninklijk besluit van 12 december 1996 (betreffende de dringende medische hulp die door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn wordt verstrekt aan de vreemdelingen die onwettig in het Rijk verblijven) is de dringende medische hulp, bedoeld in artikel 57, § 2, lid 1, van de wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, de hulp die een uitsluitend medisch karakter vertoont en waarvan de dringendheid met een medisch getuigschrift wordt aangetoond. Ze kan zowel ambulante worden verstrekt als in een verplegingsinstelling. Dringende medische hulp kan zorgverstrekking omvatten van zowel preventieve als curatieve aard. Daaruit volgt dat het begrip dringende medische hulpverlening ruim wordt opgevat en in feite iedere medische hulpverlening dekt, die op basis van een medisch attest als noodzakelijk wordt beschouwd. Mevrouw N zal dus, wanneer zij het opvangcentrum dient te verlaten in ieder geval de medische dienstverlening krijgen in België die voor haar noodzakelijk is.

Anderzijds kan in casu de familie D, die verschillende minderjarige kinderen telt, ongetwijfeld beroep doen op artikel 57 § 2, 2° van de wet van 8 juli 1976 die het ocmw als opdracht geeft de staat van behoeftigheid vast te stellen doordat de ouders hun onderhoudsplicht niet nakomen of niet in staat zijn die na te komen, wanneer het gaat om een vreemdeling jonger dan 18 jaar die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft. Wanneer het ocmw die staat van behoeftigheid vaststelt zal het namens de kinderen bij Fedasil een aanvraag kunnen indienen, volgens de procedure voorzien door het Koninklijk Besluit van 24 juni 2004 (tot bepaling van de voorwaarden en de modaliteiten voor het verlenen van materiële hulp aan een minderjarige vreemdeling, die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft)). In dat geval moet door Fedasil opvang verleend worden in een ander kader, zoals voorzien door artikel 60 van de wet van 12 januari 2007. Deze opvang betreft zowel de kinderen als de ouders. De eerste rechter heeft terecht ook op die mogelijkheid gewezen en om die reden zijn beslissing beperkt tot de tijd noodzakelijk om een dergelijke opvang te organiseren.¹

8.

Het hof is, in het licht van wat voorafgaat, van oordeel dat de familie D, door steeds een verlenging van een verblijf aan te vragen in toepassing van artikel 7 van de wet van 12 januari 2007, in feite een oneigenlijk gebruik maakt van deze procedure. Het hof kan begrijpen dat de familie er zich over verwondert dat op 8 oktober 2015, zonder de passende toelichting een einde gesteld werd aan de verlenging van het verblijf in het opvangcentrum, doch objectief was aan de voorwaarden voor een verdere verblijf niet voldaan.

Deze beoordeling wordt niet tegengesproken door de omstandigheid dat bij beslissing van 24 augustus 2016 de opvang verder werd verlengd tot 8 november 2016. Deze verlenging

¹ In deze hypothese kan een ocmw de toepassing van artikel 57 § 2, 2° niet weigeren omdat de familie nog op een andere basis is opgevangen door Fedasil, terwijl Fedasil, als de ouders deze procedure instellen in redelijkheid in het kader van de continuïteit van de hulpverlening niet kan weigeren om de ouders in het opvangcentrum te laten tijdens de afwikkeling van deze procedure.

houdt ongetwijfeld verband met de omstandigheid dat mevrouw N op 13 juni 2016 bevallen is van een premature baby, wat op zich een omstandigheid uitmaakt in de zin van art. 7 § 3 van de wet van 12 januari 2007 om de opvang te verlengen. Fedasil heeft overigens ongetwijfeld op die basis de opvang verlengd na 30 juni 2016, datum die de eerste rechter vooropgesteld had voor de beëindiging van de opvang. Na 8 november 2016 werd overigens de opvang niet meer verlengd.

9.

Het hoger beroep is aldus principieel gegrond². Het incidenteel beroep is ongegrond.

**OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het schriftelijk advies van mevrouw Nathalie Van den Brande, substituut-generaal, waarop geen repliek van beide partijen.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond. Bevestigt het bestreden vonnis in zoverre het de beslissing van 8 november 2015 vernietigt wegens een gebrek aan motivering.

Zegt voor recht dat, op datum van de bestreden beslissing, de familie D geen subjectief recht konden laten gelden op een voortzetting van de opvang.

Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, Fedasil tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de familie Dzemajli op 174,94 €.

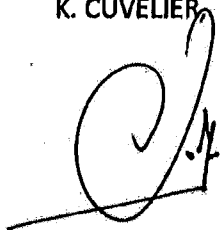
² zonder dat dit praktische repercussies heeft vermits Fedasil, hangende de procedure voor de arbeidsrechtbank en daarna tot november 2016 in feite verdere opvang verleend heeft aan de familie D.

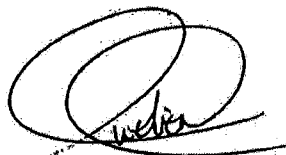
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

F. KENIS,
J. BOULOGNE,
A. LEURS,
bijgestaan door :
K. CUVELIER

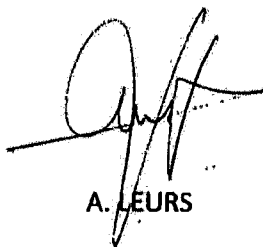
raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
griffier.

F. KENIS

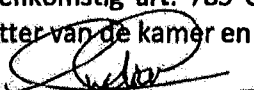
K. CUVELIER

A. LEURS

J. BOULOGNE

De heer J. Boulogne, raadsheer in sociale zaken, werkgever, die aan het beraad heeft
deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.
Overeenkomstig art. 785 Ger. W. wordt het arrest ondertekend door F. Kenis, raadsheer,
voorzitter van de kamer en A. Leurs, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider.

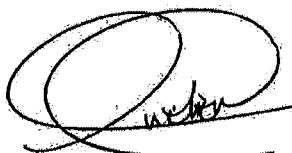
K. CUVELIER, griffier.

en uitgesproken op de bultengewone openbare terechtzitting van woensdag 12 juli 2017
door:

F. KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
K. CUVELIER, griffier.

F. KENIS

K. CUVELIER

